

Benim doğduğum yer Diyarbakır. Ama sadece hayatımın ilk beş ayı orada geçmiş. Dolayısıyla hiçbir şey, hayatıma yansıyan doğduğum şehrin maalesef, maalesef diyorum, keşke olsaydı çünkü, etkisi olmadı. Babam silahlı kuvvetlerde olduğu için tavinler malum. Ben de niye beş ay? Beklenmeyen bir çocuk olduğum için yani. Abim benden dokuz yaş büyük. Aslında annem bir çocuk daha istemiyormuş, abim biraz yaramazmış. Falcıya gitmiş, şey yapmadan önce, evlenmeden önce. Falcı demiş ki ona, böyle böyle bir adamla evleneceksin, babamı tarif ediyor. Onun şöyle bir arabası olacak, şu renk. İşte jeeptini tarif etmiş. Her şeyi çıkıyor. İki tane de erkek çocuğun olacak. Dolayısıyla annem bakmış her şey doğru gidiyor, ben bu çocukla, bu da erkek olacak ve ben ona katlanamam diye, erkek çocuğa ben daha bakamam şeklinde. İstemiyor aslında, ama babam istiyor diyelim. Dolayısıyla da ben dünyaya geliyorum. Tabi kız olduğum için annem çok seviniyor. E yani doğum esnasında bile istemiyorum diyormuş, doktor azarlamış falan. Yeter artık, doğuracaksın işte, sus falan diye. O derece istemediğini söyledi annem, ama kız olduğum için de mutlu olmuş.

Yıl 1980, 1980 Ocak ama daha, 80 başı. Ondan sonra Bartın'a gidiyoruz. Dört senemiz Bartın'da geçiyor. Yine işte lojmanlarda, hep askeri lojmanlarda hayatım. Sonra Ankara, altı yıl. Sonra da üç sene Balıkesir. Askeri lojmanlar hayatım en son Balıkesir'de sonlanıyor. Babam emekli olduktan sonra tekrar Ankara'ya taşınıyoruz. Yani 1993'ten beri Ankara'dayım. Buraya kök salmış durumda şimdilik hayatım devam ediyor.

Valla benim çocukluğuma dair en çok hatırladığım şey, hep lojman hayatının içindeki haller. Yani annem öğretmendi, babam subay. Dolayısıyla çok fazla evde onlarla çok birlikte değilim. Hep böyle sosyal hayat. Yani hani, ben mesela Bartın'dayken çoğunlukla anneannem bakmış bana, annem çalışıyor olduğu için. Ondan sonra Ankara'dayken de ben üç yaşında anaokuluna gitmeye başladım. Annem anaokulu öğretmeni, beni de yanında götürüyor. Dolayısıyla ben üç, dört, beş, üç sene boyunca anaokuluna gidiyorum. Artık anaokulu yaşım geldiğinde anneme şey demişim, anne lütfen artık çok sıkıldım, ben okula gitmek istemiyorum. Söz veriyorum uslu duracağım, hiçbir şey yapmayacağım, işte yaramazlık yapmayacağım, beni evde bırak diye anlaşmışım. Ondan sonra ve ikna etmişim. Yani altı yaşında ben evde tek başıma, tabi lojmanın şeyi, rahatlığı da var, işte komşular var falan. Babam arada gidip bakıyor bana öğlen, gibi gibi. Ama altı yaşından itibaren baya özgür bir hayatım oldu diyebilirim o anlamda. Ama özgürlüğüm lojman hayatı içinde sınırlı bir özgürlük. Yasaklar, yani benim için lojman hayatının en belirgin şeyi, mesela Ankara'dayken yaşadığımız garnizona biz yasaklar bölgesi diyorduk. Çünkü asker mantığı, herhangi bir olumsuz olay olduğunda hemen o yasaklanıyor. Mesela bisiklete binmek yasaktı lojmanda. Yani hani ve ben çocukluğumda o yüzden

Ankara'dan, o garnizondan taşınana kadar, yani Balıkesir'e gidene kadar bisiklete binmeyi öğrenemedim. Neden? Çünkü bir çocuk bisiklet sürerken araba çarpmış, ölmüş. O yüzden artık bisiklet sürmek yasak şeklinde, böyle bir, net. Çimlere basmak yasak. Seni inzibatlar kovalıyor falan böyle. Ama tabi bu yasakların da, yasakları delmenin heyecanıyla güzel bir şey vardı, ne denir, eğlencesi vardı diyelim. Biraz, aslında tırnak içinde söyleyeyim, küçük erkek çocuğu gibi büyüdüm de diyebilirim. Yani işte hep yakın arkadaşlarım çoğunlukla erkek çocuklarıydı. Zaten asker abiler arkadaşlar, annem falan hep söyler, gidip askerlerle nöbet tutarmışım. Askerlerle, nöbet tutan abilerin yanına gidip, ben nöbete gidiyorum falan dermişim mesela. İşte futbol oynamak, ağaçlara tırmanmak, genelde hayatım böyle sokak şeyi.

Yani dediğim gibi, abimle çok aramız, abi kardeş ilişkisi olmadı. Aramızdaki yaş farkının büyük olmasından dolayı ve ben daha ilkokuldayken işte abim Kıbrıs'a okumaya gitti. Ondan sonra oradan Uludağ'a okumaya gitti. Ondan sonra askere gitti falan filan derken, bizim hani öyle yakın bir ilişkimiz olmadı. Biraz kedi köpek gibiydik diyebilirim. Yani sürekli kavga halinde, tabi ki ben küçük olduğum için sürekli abimin işte arkadaşları içine girmeye çalışıyorum, abim beni kovmaya çalışıyor falan modları. Genelde arkadaşlarımla ve mesela arkadaşlarım arasında kendime belki o abla kardeş ilişkisini bulma, onun hasretini orada giderme şeyiyle, mesela bir Deniz ablam vardı, onu böyle... Anneme hatta küçükken şunu söylüyormuşum, Deniz abla gelmeden önce, belki onu kendi kendime gerçekleştirme hayalim diyebiliriz, "bana bir abla yap" diyormuşum, "ben abla istiyorum." Ondan sonra, yaşım, abla, annemin bana abla yapamayacağını anladığım şeye geldiğinde "bana bir abla al" demeye başlamışım o zaman. O olmayınca da kendime bir abla bulmuşum gibi bir durum olmuş. Yani onun hasretini çok çektim hakaten. Yani hani yalnız çocuk, özgürlük, erkek çocuğu gibi falan diyorum ama, o ilişki özlemi bende hep oldu yani. Öyle, yani hani çok, diyebilirim ki böyle aile bağları çok kuvvetli, işte ne bileyim, hep beraber yemek yenir, hep beraber bir şeyler yapılır falan, sosyalleşilir bir hayatımız yoktu, herkes biraz kendi havasındaydı. Ama bu da benim hoşuma gidiyordu açıkçası. Yani şu an 40 yaşındayım, hala birçok anlamda şeyi düşünüyorum, belki kendi ayaklarının üstünde durma konusunda daha hevesli olmama, bu konuda biraz daha kendime belki o, ne denir, daha çabuk hazır hissetmem gibi şeyler bunda etkili olabilmiştir diye düşünüyorum.

Valla benim babam rahmetli, geçen sene kaybettik, biraz nötr bir adamdı. Yani hani askerliğin de tabi etkisi, konuşmazdı pek. Yani zaten hani, mesela biz babam emekli olana kadar siyasi görüşünün ne olduğunu bilmedik, o asker. Aklım erdiğinde soruyordum hangi partiye oy veriyorsun bilmem ne falan. Yok, asla söylemiyordu, bu bir sırdı. Onun dışında zaten hani

sabahtan akşama kadar mesaide. Akşam çok fazla nöbette, nöbette olmadığı zaman rakı muhabbetinde. Çok fazla evde olmazdı yani. Dolayısıyla da benim için baba figürü, harçlık alınan insan figürüydü daha çok. İşte paramız bitti, baba bana harçlık ver şeklinde. Yani evde benim için bir şeyleri danışmak, konuşmak ya da izin almak falan gibi şeyler hep annemden sorulurdu. Annem tabi ki klasik yine tırnak içinde hani işleri bakanıdır ya? Bir şey, babana sorayım ya da işte baban, istemediği zaman işte yok baban kabul etmez falan gibi şeyleri duyuyordum ama, gerçeklik pek öyle değildi aslında. Yani hem anaokulu öğretmeni olması, işte belki çocuk gelişimi okumak vs. falan hani, benimle çok daha fazla ilişkiliydi. Ama öyle bir, hiçbir zaman da şey olmadı, hani böyle derler ya, “annemle arkadaş gibiyiz.” Bir kere denedik onu. Ben lisede miydim, neydim. Öyle bir heveslenmişim annemle arkadaş gibi olayım falan, annem de işte bana bir şeyler, her şeyini anlat, işte arkadaş gibi ol falan filan. O zaman mesela şeyi hatırlıyorum. Çok ciddi bir kırılma yaşamıştık. Ben çünkü arkadaş gibi olmaktan, hani arkadaşlarıma nasıl davranıyorsam anneme de öyle davranacağım şeklinde yaklaşmıştım. Dolayısıyla da bir gün annem çok sert işte “ben senin arkadaşın değilim, benimle nasıl konuşuyorsun” falan dedi. Ben de “ha o zaman tamam, sen istemiştin bunu, istemiyorsan değilsin, bundan sonra sadece annemsin” falan diye bir kavgayla biten bir şey olmuştu. Yani çok fazla böyle hani şey hatırlamıyorum, tırnak içinde uzak bir ilişki ya da iletişim kurmakta zorluk gibi bir şey hatırlamıyorum. Ama hani böyle şey kalpli, sıcak, sarıp sarmalanan bir ilişki de değil. Daha mesafeli diyebilirim yani. Yani baba yok gibi, nötr. Anneyle gayet mesafeli bir ilişkim var. Abi de bir çeşit yok gibi bir ilişkilene diyebilirim.

Çocukların da rütbesi vardı diyebilirim ben sana yani çok rahat olarak. Yani benim en sinir olduğum şeydi. Yani mesela benim en yakın arkadaşım astsubay çocuğuydu. Ondan sonra, ilk sevgilim sivil memur çocuğuydu. Ben böyle subay çocukları arasında hep böyle şey yapıyordum, bu nedenle dışlanıyordum. Yani neden onlarla arkadaşlık yapıyorsun gibi. Yani subay çocukları subay çocuklarıyla arkadaş olur gibi bir şey vardı. Ve ben de inadına belki, hani öyle bir inadımda vardır, çünkü çok saçma gelen bir şeydi ve onu kırmak için biraz da öyle davranıyordum. Sevmezdim böyle genelde subay çocuklarını. Kendimi subay çocuğu gibi hissetmiyordum, hani tırnak içinde tabi, o hani, daha böyle babalarının rütbelerini omuzlarına yapıştırmış çocuklardan değildim yani. Ama babam da öyle değildi. Annem de öyle değildi, abim de öyle değildi. Yani bizim, şöyle bir aileye baktığımda, babam gerçekten aileden bence bir an önce kaçmak için asker olmuş. Yani gitmiş 14 yaşında askeri liseye, İzmir’e, lisesini okumuş, sonra Harp Okulunu okumuş, yani hani yol olarak bunu görmüş. Ay çok güzeldi askerlik falan gibi bir şeyle girmemiş ve bu hiyerarşiyle, askeriye içindeki hiyerarşiyle babamın

da hep derdi oldu. Ceza aldı, işte ne bileyim, Ankara'daki garnizondan sürüldük mesela. Çünkü babam paşayla kavga etti, annem paşanın hanımıyla kavga etti, abim paşanın oğlunu dövdü falan böyle. Küçük çocuk yoktu benim yaşında, ben de onunla bir şey yapardım muhtemelen ama. Bu şekilde babamın emekliliğine üç sene kala biz sürülmüştük mesela. Dolayısıyla o hem yasaklarla hem hiyerarşiyle hep derdim oldu ve edindiğim arkadaşlarım da genelde o askeriyenin içinde çok böyle mutlu olan ve o hiyerarşiyi üreten insanlar, çocuklar olmadılar. Yani çocukluğumda, onu net hatırlıyorum ve şey, mutsuzdum diyemem, ama mutluluğum daha çok o yasakları deliyor olmaktan dolayıldı. Yani onlara uyuyor olmak değil, o yasakları deliyor olmaktı benim eğlencem biraz. Yani, lojman hayatının sağladığı hani güzel şeyler var, hani biraz önce o söylediğim, çok rahat dışarı çıkabilmek. Yani ben gece 12'de, çocukken bile gece 12'de eve döndüğüm oluyordu çünkü lojman hayatı, işte oralar, biliyorsun annen nerede olduğunu. Sıkıntı olmuyor. Ha tabi benim gibi olmayan insanlar vardı, şimdi hatırlıyorum, böyle dedim ama. Mesela Balıkesir'deyken en yakın arkadaşım saat 10'da eve dönmek zorundaydı, gene ailemin etkisi aslında, sadece lojman hayatı da değil bu. Güvendiler ya hep, güvendiler ama belki de şunu, bunu söylerken şunu da hatırladım bir an. Abim mesela bana her zaman şunu söyledi, özellikle kavgalarımızda tabi söylediği şeyler, durumlar. "Bu ailenin erkek çocuğu sensin zaten", işte "ben kız çocuğu gibiyim, bana hiçbir şeye izin vermediler", işte "sen istediğin zaman arkadaşlarınla kaldın, tek başına tatile gittin" bilmem ne, falan filan. "Ben erkek çocuğu olmama rağmen arkadaşlarımda kalamıyordum" falan filan. Yani oradan da anlıyorum ki aslında, abim de yaptıkları şeyleri, hataları diyelim belki, niye hata olarak düşünüyorlar, o da hani, bakıyorlar abimdeki yansımasına belki, ha bunu hata olarak yapmışız diyorlar, sonra onları bende tekrarlamamak için, yani belki abimi kısıtladıkları gibi o yüzden beni kısıtlamadılar. Bunun da etkisi oldu. Ama çocuk olarak benim de, bilmiyorum, etkim oldu diye düşünüyorum. Yani hani çok, iki ayrı karakterdeyiz gerçekten abimle. Çok farklıız yani hani, şimdi de baktığımda öyle hissediyorum. Ben mesela sürekli bir şey halindeydim yani aslında, itiraz ve isyan halindeydim. Dolayısıyla da çocuk olsam bile bence ben onu kendim koparıp almışım gibi de düşünüyorum.

Yani abimle ilişkim, dediğim gibi çok farklı karakterlerde olmamızın da etkisiyle çok iyi diyemem yani. O şimdi evlendi, iki çocuğu var. Ama öyle hani abi kardeş ilişkisi gibi bir şey, hani özlemine o anlamda duyacağım bir şeyimiz olmadığı için aramızda, daha çok mesela abimi arayıp, hani yeğenlerimi görmek istediğim için buluşuyoruz falan gibi bir şey oluyor yani hani. O şey oluşmamış yani bizde gerçekten, hani abimdir seviyorum gibi bir şey var yani. Ama hani abimi de çok özledim, işte ne güzel böyle abimle otururuz da... ya abimle yapıp da özleyeceğim

bir şey yok ki çünkü birlikte bir şey yapmıyorduk biz. Yani sohbette olmuyordu. Benim hayatımda mesela hatırladığım, abimle en uzun sohbetim, böyle karşılıklı oturup ettiğimiz sohbet, abim evlenmeyi düşündüğünde, ki o zaman o 35 yaşında, ben 26 yaşındayım, ne hikmetse bana fikir danışmak istedi. İşte seninle konuşmak istiyorum falan. Oturduk, işte şeyde, Konur sokakta bir kafede. İşte bahsetti, böyle böyle biri var falan, evlensem mi evlenmem mi, bilemiyorum. Anlatıyor onu falan, duygularını anlatıyor, ben soruyorum, işte aşık mısın? Yani işte aşk mı bilmiyorum. Seviyor musun? Seviyorum tabi. Yoksa sadece hoşlanıyor musun? Böyle bir muhabbet geçiyor tamam mı? Ama yani hani peki abi bana ne sormak istiyorsun dedim. Ben söylemem ki sen evlen, evlenme falan. Ne bileyim işte, senin fikirlerini almak istedim falan gibi bir şey, ki yani hani düşün, o, o zamana kadar hiçbir zaman bana hiçbir fikir sormamıştır abim yani, acayip şaşırmışım gerçekten. Bilmiyorum, belki benim, şimdi düşündüğümde feminist olduğumu bilmesi belki, öyle bir yaklaşım mı bekledi. Yani hani ben mesela etrafındaki herkes evlendi diye evlenme dedim ona çünkü biraz o şeyi görüyordum. Ama hani aslında ben bir yandan da ne desem o artık evlilik zamanının geldiğini söylüyordu. En sıcak, samimi, böyle karşılıklı oturup, karşılıklı birbirimizi dinlediğimiz sohbet diyebilirim yani. Onun dışında bir şey olmadı. Yani şimdi de kötü değiliz, hani hiçbir şekilde aramız kötü diyemem. Ama ikimiz de biraz asabi ve çabuk sinirlenen insanlarız. Hani benzeyen tek özelliğimiz bu diyebilirim aslında. O yüzden de aslında bir şey konuşmaya başladığımızda, hani özellikle bir konuyu tartışıyorsak ve farklı görüşlerdeyse kesinlikle o sohbet gitmiyor. Yani illa birimizden biri sinirleniyor ve kesiliyor ya kavgaya dönüşüyor ya da tamam, devam etmeyelim şeklinde bitiriyoruz gibi bir durum var aramızda.

Ya çok ilginç, çok, aslında normalde bana bu sorulduğunda ilk bunu hatırlamam ama, bu 24 Kasım'da öğretmenler gününde biri bir tweet paylaşmıştı, aslında bütün öğretmenler iyi değil, iyi olmayan öğretmenler de var falan diye. O bende şöyle bir flashbacke gitti. İlkokulda, ismini vermeyeyim tabi de ama şey bile düşündüm yani, her şeyin şeyi var, deşifreyonu var, bunun da deşifreyonu olsun, kötü öğretmenleri deşifre edelim falan gibi, ama şimdi kadın yaşıyor mudur, yaşamıyor mudur, kaç yaşındadır falan. Yani işin esprisi tabi de. Mesela ilkokulda ilk öğretmenim çok iyiydi, ama şöyle bir talihsizlik, sadece birinci sınıfta öğretmenim oldu, ondan sonra değişti öğretmenim. Diğeri çok katıydı ve böyle şey, hatırladığım şey, en sinirimi bozan, tabi o zamanlar bular çok normaldi, yani ailene söylediğinde, şikâyet ettiğinde, “aaa öğretmen ne yapıyormuş” demiyordu, hani dövmek, dayak falan gibi şeyler. Ama bu öğretmenin şöyle bir şeyi vardı. İşte tırnak kontrolü falan yapardı, tırnakların uzunsa parmaklarını böyle hani lezzetli yaparmış gibi birleştiriyordun, ondan sonra oraya çat diye cetvelle vuruyordu falan

böyle. Ya acayip sinir bozucu bir şeydi hatırladığım hani ve ne bileyim, hani iyi öğretmen kötü öğretmen şeyi aklımda, ona götürdü beni. Hani o zamanlar o kadar etkilendiğimi düşünmüyordum çünkü herkese yapıyordu bunu aynı zamanda, normalleştirilen de bir şeydi aynı zamanda. Ama benim biraz lojman hayatı, işte tayinler nedeniyle şu şekilde bölünmeli de geçti. Mesela ilkokul dördü, ilkokulun ilk dört yılını Ankara'da okudum, son seneyi, beşinci sınıfı Balıkesir'de okudum. Ortaokulun iki senesini Balıkesir'de okudum, orta sonu gelip gene Ankara'da okudum. Yani bunlar da tabi şöyle şeylere yol açıyordu, yani ilişkilerini geliştirmişsin, arkadaşlık ilişkilerin çok güzel bağlar kurmuşsun falan filan, herkes hani birlikte mezun olacakken, sen gidip böyle o başka birlikte mezun olacak ve bağlılığı kuvvetlenmiş insanların arasında çirkin ördek yavrusu gibi giriyorsun. Hem ilkokulda hem ortaokulda bunu yaşamıştım ve biraz tabi travmatik de olmuştu benim için. İlkokuldakini daha rahat atlatmıştım ama ortaokuldaki çok daha zor olmuştu, çünkü aynı zamanda babam emekli olmuştu, lojman hayatı bitmişti, artık sivil hayata geçmiştim. O da acayip, böyle bir sudan çıkmış balığa döndürdü, yani artık arkadaşlarım subay, astsubay, sivil memur, yani lojman hayatı çocukları değillerdi yani, bir sürü farklı yerden, çeşit çeşit insan vardı. Ona uyum sağlamak da çok zordu. Yani çirkin ördek yavrusu dedim ya, orta sonda resmen öyle hissettim. Yani hani ben buraya ait değilim ya, bu insanlar kim falan. Ben nasıl burada kendimi ifade edebileceğim? Ve orta son benim en çok kitap okuduğum yıldır. Yani teneffüslerde, serviste, her zaman kitap okuyordum çünkü kimseyle iletişim kurmak istemiyordum. Kuramayacağımı düşünüyordum ve çok da zor kurdum yani, belki ilk dönemim ciddi depresyonla geçti. Şeydi yani, hani askeriye hayatı, işte lojman hayatının yasakları falan, neredeyse özleyecektim yani, o derece, böyle bir şey, yabancılığın verdiği şey, mutsuzluk oldu benim için, yalnızlık hissi. Belki de o zamana kadar hiç ben yalnızlığı hissetmemiştim. Farklı olmayı, çünkü ilkokul beşte ne de olsa bir lojman hayatından başka bir lojman hayatına geçiyorsun, gene tanıdık bir şey. Ama orta sondaki ciddi olarak beni zorlamıştı diyebilirim, çok zor arkadaşlık kurdum. Artık bir sürü şey de hani, sadece ben kendimi güvende hissetmiyorum değil, aileden de artık hani daha çok dikkat etmen gerekiyor, artık lojman hayatında değilsin şeyi veriliyor sana yani. Hani sanki bir anda güvenli bir dünyadan güvensiz ve riskli bir dünyaya geçmişiz falan gibi bir durum oldu. Ailenin söyledikleri de daha dikkatli olman lazım eve gidip gelme şeyleri. Yani Batıkent'te yaşadık biz. Gene bir site hayatıydı ama tabi ki lojman gibi değildi yani. Dolayısıyla tembihler falan daha fazlaydı. O da etkiliyordu. O hani, okul hayatında dediğim gibi yani, arkadaşlarının çok farklı aile yapılarından, işte farklı sosyo-ekonomik statülerden, farklı kültürlerden geliyor olması ve senin onları hiç bilmiyor olman. Yani ben gerçekten bir fanusta yaşamışım gibi hissettim o zaman. Çünkü yani düşünsene, o zamana kadar ben böyle insanların varlığından hani

bihabermişim gibi bir durum oluyor. Aynı şeyi şey için de söyleyebilirim yani hani, bu neyi de getiriyor? Babamın hani o işte siyaset konuşulmuyor, politika konuşulmuyor şeyi aslında eve de hakimdi. Farklı politik görüşlerin olduğu, insanların farklı şeyler de düşünebildiğini falan da yeni yeni görmeye başladım yani hani, orta son tabi ki biraz depresyonumla hızlı geçti ama lisede ona iyice aydım yani hani, ben hiçbir şey bilmiyordum falan diye böyle, süt çocuk gibi hissettim kendimi yani hani. Gerçekten hani hayatımın tabi ki hani lise, üniversite falan, gene askeri hayatta geçseydi belki bir noktada farklı olur muydu diye düşünüyorum ama, iyi ki bence daha erken bir şekilde o lojman hayatından çıkmışım diye de düşünüyorum yani.

Yani şöyle, babam emekli olunca farklı bir mesai buldu kendine, kahve mesaisi. Aynı işe gider gibi sabah çıkıyordu akşam dönüyordu. Bu sefer işte okey oynamaya, yani emekliler lokali bulmuştu, oraya gidiyordu. O yüzden çok, yani hani babam hala çalışıyormuş gibi de mesaisi var şeklinde, aynı evde olmama durumu, aynı nötrlük devam etti, yani hani öyle, hani emekli olup evde resim yaparlar, kendilerine bir uğraş bulurlar falan filan gibi bir adam olmadı yani hiç. Annem de özel okulda çalışmaya devam etti uzun süre. Emekli oldu o da işte ev alabilelim falan diye aynı anda, ama onun da öyle mesaisi devam etti. Yani abimin işte, neydi? Herhalde askerlik ve İstanbul'da çalışma dönemleriydi. Gene bir şekilde, şey anlamında, hani ilişkilerimiz anlamında herkesin evden uzaklaşma hali çok da fazla değişmediği için yani hani, o ilişkiler çok da değişti diyemem yani aramızda. Bir şekilde ben şey hissediyordum. Hani ben büyüyorum, ben yeni bir şeyler öğreniyorum, ben geliyorum. Ama sanki onlar aynı kalıyorlardı. Yani biraz öyle bir hissim oldu diyebilirim falan yani.

Yani benim herhalde o şeyimden, böyle en küçüklük, ilkokul ve ortaokul diye böyle bir, yani ilkokul öncesi, ilkokul ve ortaokul diye böyle üçe bölecek olursam, aslında o ilkokul öncesi dönemde şöyle bir hikâye var. Ben dört yaşında ne kadar süre boyunca bunu demişim bilmiyorum ama, demişim ki benim adım Ali, ben erkeğim, küçük de bir pipim var, ayrıca da sarışınım falan. Yani böyle tamamen olduğu şeyi reddeden, olmadığı bir şey olduğunu söyleyen bir çocuk. Esmerim bu arada, saçlar baya siyah falan. Neyse annemlerde hani beni klasik hani psikoloğa falan götürdüler, çocuk kendine erkek diyor falan, adım Ali diyor, ne yapacağız bunu falan diye. Psikolog da işte sizin hatanızdır, ona kız gibi davranın, etek giydirin gibi salakça şeyler söylemiş. Ondan sonra ama bana etek giydirmek mümkün değil yani. Ben ağlıyorum, yani hani etek giymeyeceğim, ben bununla oturamam falan diye böyle. Artık hani kendileri işte bir yol bulmaya çalışıyorlar ama yok yani hani, ben ısrarla ben erkeğim, anlatmaya çalışıyorlar yok mok, hayır, işte hani erkeğin pipisi olur, benim de var, küçük pipim var diyordum yani. İşte ayakta işemeye çalışıyordum falan böyle. Ama hani oturup da sen niye böyle düşündün

çocuğum, yani öyle bir diyalog yok yani kesinlikle. Anlamaya çalışma gibi bir şey yok yani. Ya yanlış bir şey söylüyorsun, bu doğru değil, bunu doğrusu bu, bunu öğreneceksin falan gibi bir şey, zorlama ve değiştirmeye çalışma var. Dolayısıyla da anlayıp, anlamamı sağlayıp beni oluşturmak olmadıkları için dertleri, bu söylediğim şeyden vazgeçmem oldukları için net bir şey buluyorlar. O da bir sünnet düğününe gittiğimizde babamın bana sünnet sahnesini izletmesi, sen erkeksen sana da bu olacak şeklinde, madem seni de sünnet edeceğiz. Ondan sonra benim ağzımdan bir daha erkeğim lafı çıkmıyor tabi. Böyle bir çare bulmuşlar. Ama yine her ne kadar tamam ben kız çocuğuyum olsa da bir erkek Fatma gibi hayatıma devam ettim yani. Sadece neyi söylememem gerektiğini öğrenmiştim belki. Bu bana hikâye olarak anlatılan bir şey tabi ki. Yani hani ben net böyle şeyleri hatırlamıyorum. Ama benim hatırladığım şeyler gerçekten, annem bana böyle cicili bicili şeyler giydirmeye çalıştığında ya da işte etek giydirmeye çalıştığında, saçımı uzatmamı şey yaptığında, ben saçımı kestirmek de istiyordum falan, hep onlara direndiğim, kavga ettiğim falan, bebek falan asla istemediğim, oyuncak bebek gibi şeyleri, evcilik oynamaktan nefret ederdim, sek sek oynamak hiç sevmezdim, ip atlamazdım falan böyle. Yani ben futbol oynardım, Bruce Lee filmlerinden gördüğüm kadarıyla karate yapıp erkek çocuklarını döverdim falan. Yani bu şeye kadar da yani hani ilkokul, ilkokul hayatım da böyle geçti aslında. O, yani o zaman da ilkokul hayatımdan en çok hatırladığım şey, böyle Deniz abla meselesi, hani biraz önce abla, bahsettim ya. O da benim hayatımda aslında bir çeşit travma oldu. Yani ben işte, aslında benden iki yaş büyüktü sadece ama işte birimiz ortaokulda birimiz ilkokulda olunca böyle bir eskiden abla kardeş şeyi oluyordu ya. Onu çok sevmiştim ve gerçekten de çok şefkatli bir insandı. Yani belki ben hani o ailede görmediğim ve aradığım şeyi onda gördüğüm için. Her zaman güler yüzlü, her zaman çok sıcak, bana karşı çok yakın, hani böyle bana bakışından sarılmasına, işte evde işte onlara davet ettiğinde birlikte geçirdiğimiz zamanlar, birlikte eğlenmelerimiz, sohbetlerimiz falan, gerçekten böyle beni bir alıp götürmüştü yani, çok mutluydum. Hani eksik olan şeyi tamamlamış gibi falan hissediyordum hayatımda. Balıkesir'e taşındıktan sonra bir süre mektuplaştık. Ondan sonra bu mektupları kesti bir anda. Ondan sonra öyle olunca ben böyle bir şey, hani sevdiğim birini kaybetmiş gibi oldum. Gerçekten travma dediğim o. Yani hani böyle başından savıyordu beni. Aradığımda hani niye mektup yazmadın, zamanım yok diyor falan filan, böyle şeyler duyuyorum ve çok kalbim kırılmıştı. Bana aldığı hediyeleri böyle ayağımın altında çiğnediğimi, mektupları yaktığımı, işte ondan sonra ona bir pembe zarflar ardındaki yalan dolu mektuplarına diye bir mektup yazdım. Ve o mektubu hep yanımda taşıdım. Ondan sonra biz tekrar Balıkesir'den Ankara'ya taşındığımızda, gerçekten çantamda taşıyordum yani onu, bir gün görürsem diye. Çünkü hani babam emekli olmuş olsa da işte bu şeylere gidebiliyoruz hala işte,

gazinolara, subay gazinosu falan, Şu Şeyde, Sıhhiye'dekine gidiyordum s¼rekli. Onun da gelme ihtimali olduğunu, onu orada g¼rebilme ihtimaline karşı da yanımda taşıyordum ve bir g¼n ger¼ekten g¼rd¼m ve o mektubu ona verdim, lisedeydim. Oraya geri d¼nmeden ¼nce Şeyi s¼yleyeyim. Tabi, ortaokulda yani Balıkesir'deyken aslında bu ilkokuldan, Deniz ablamdan kopmuŐ olman ve oradaki travmam, yine Balıkesir'e dair hatırladığım en ¼nemli Őeylerden biri ortaokul hayatıma dair, ama diğeri de regl olmam. Ben işte orta 1'de regl oldum. Regl olmamla birlikte b¼yle bir, aslında hani o erkek Fatma ¼ocuktan Şey beklersin, hani rahatsız olmasını regl olmaktan, memelerinin ¼ıkmasının huzursuz etmesini falan. Ama bende Ő¼yle oldu, kendime bakmaktan daha ¼ok hoŐlanmaya başladım. Yani hani memelerimi aynada g¼rmekten, oluŐuyor olmalarından, sonra regl olmak takvimime ilk kez kadın olduğum g¼n diye iŐlediĐim bir Şey mesela, b¼yle yazmıŐım. Ve tabi ki ben yani erkek Fatma hallerim devam etti ama rahatsız olmaya başladım. Yani bana erkek Fatma denilmesinden rahatsız olmaya başladım artık. Ben kızım, bana erkek Fatma demeyin. Neden işte bu aslında feminist bilincim de ¼yle oturmaya başladı benim. İŞte erkeklerin yaptığı Şeyi yapınca niye erkek Fatma oluyormuŐuz? Bunun tekeli sizde mi? Ben de istediğim gibi otururum, istersem bacağımı a¼arak otururum, istersem bacağımı omuzuma atarım sana ne falan diye b¼yle. Ya da işte futbol oynamayı seviyorsam, basketbol oynuyorsam niye erkek gibi oluyorum? Bunları kadınlar da yapabilir falan filan. B¼yle baŐlayan bir, tabi adını koymadan ama daha hen¼z, Şey, kendi i¼imde feminist bilin¼ yükselmesi yaşadığım bir d¼nem. Ama ger¼ekten benim hatırladığım regle birlikte oldu yani bu, b¼yle hatırlıyorum. Yaşadığım bu. Ondan sonra liseye ge¼tiĐimde başka bir farkındalık geldi. Uzun, yani farkında olmadan bastırdığım bir Şeyin a¼ıĐa ¼ıkması diyelim aslında buna. Lise ikinci sınıfta dershaneden bir kıza karşı, normalde tırnak i¼inde erkeklere beslemem gereken, gerektiği s¼ylenen duyguları beslediğimi fark ettim. Yani onu g¼rd¼Đ¼mde b¼yle baya ağzım kulaklarıma varıyordu, kalp atıŐlarım hızlanıyordu. Derste işte tahta karŐıdayken ben sandalyemi yan ¼evirip ona bakıyordum falan b¼yle bir ciddi aşık modlarında ama adlandıramıyorum da ve ona kesinlikle s¼ylemedim ve Şeydi, kendi kendime, o zaman g¼nl¼Đ¼me yazdığım Şeyler Şu Şekildeydi: Nereden ¼ıktı bu? Acaba monotonluktan mı sıkıldım? Uyduruyor muyum ben b¼yle Şeyleri? Ben, acaba yani b¼yle bir s¼re¼ var tabi ki, işte geceleri d¼Ő¼n¼yorum yatmadan ¼nce. ¼yle mi? B¼yle mi? uydurdum mu? Ger¼ekten mi vardı? Hep mi vardı? Yeni mi ¼ıktı? Falan filan gibi baya bir uzun, sancılı akŐamlar ge¼irdim. Ama tabi bu b¼yle i¼imde sorguladığım ve sorgulamaya devam ettiğim bir Şey olmayı s¼rd¼rd¼Đ¼ i¼in gittik¼e de b¼y¼d¼. Yani hani ben bunu unutayım, kapatayım, kaldırayım rafa demediğim i¼in, sorguladığım i¼in b¼y¼d¼ ve artık kendi kendime yetmemeye başladım. Yani en son g¼nl¼Đ¼me yazdığım Şey, acaba ben L nokta nokta mıyım diye bir Şey mesela. ¼yle yazıyorum

ki ben şimdi bu sözcüğü burada kullanırsam kabul etmiş olurum, daha emin değilim, en iyisi şimdilik kullanmayayım falan diye böyle. Kendim içinden çıkamadığım için, o gün böyle serviste bana işte “neyin var, iyi misin” diyen bir arkadaşım vardı. Aslında samimi bir arkadaşım değildi ama, bir anda o aklıma geldi, aradım onu. Açtım günlüğümü, sana şimdi günlüğümü okuyacağım dedim. Ama lütfen sonuna kadar dinle, işte kesme falan. Okudum ve okurken de tabi sonuna da doğru ağladım. Sonunda da acaba ben lezbiyen miyim, biseksüel miyim falan diyorum şeyin sonunda. Arkadaşım bana öyle bir kızdı ki, “sen manyak mısın? Benim ödümü koparttın. Ben de bir şey var zannettim. Bir de ağlıyorsun. Bu da sorun mu?” falan diye böyle. Şok oldum ben tabi. Ne? Sorun değil mi yani falan diye böyle. “Ne sorunu? Bu bir sorun değil ki. Sen ayrıca bunu düşünerek de bulamazsın” falan dedi. “Ama oluruna bırak, yaşarsın, bulursun bir zaman” falan yaptı böyle. Allah Allah, ben niye o zaman bu kadar taktım ki buna falan deyip böyle. Oluruna bıraktım yani gerçekten. Ve yani çok şanslıyım, yani böyle piyango gibi ilk, bir de yakın arkadaşım falan da değil yani aslında, sadece hani muhabbetim var, sınıf arkadaşım, servis arkadaşım ama samimiyet düzeyimiz fazla olmuyor, ne düşüneceğini hiçbir şekilde bilmediğim birine açılıyorum ben aslında. Aslında böyle düşünürce de acaba yakın arkadaşlarıma açıldığımda tepki alacağımdan emin değildim diye de düşünüyorum yani. Ve ondan sonra tabi işte lise iki olunca malum üniversite sınavına hazırlanma falan filan. Ben de böyle rahatlamışım, ha zaten oluruna bırakacaktım, bunu düşünerek de bulamıyormuşum. O zaman kafa yormayayım, ben üniversite sınavına hazırlanayım. Ondan sonra işte hayatın akışı içinde bulurum falan diyerek bıraktım. Orada, o arkadaşımın bana tek yamuğu şu oldu diyelim. O en yakın arkadaşına bunu anlatmış. Tabi ki ben bu bir sır, kimseye söyleme demiştim ama en yakın arkadaşına anlatmış. Bu en yakın arkadaşı, tabi bilmiyorum ben onun anlattığını, geldi bana, benden hoşlandığını falan söylemeye başladı. Ben ne oluyor dedim, yani işte sana o bir şey mi söyledi falan dedim. Ondan sonra yo, kimse hiçbir şey söylemedi” falan dedi. Tabi tahmin ettim ama bir yandan da çok inandırıcı bir şekilde, işte geceleri rüyasına girdiğimi falan filan söylüyor, bilmem ne. İşte dershanede o hoşlandığım kızını merak ediyor, kıskanıyor. Dershaneye geldi bir gün, hangisi falan filan diye soruyor falan böyle. Ben ne oluyor ya diyorum. Yani çok tekinsiz geldi bir yanda, yani hani benim bir kızdaki hoşlandığımı bildiği için bana böyle yaklaşıyor diye tekinsiz geliyor, ama bir yandan e hoşuma da gidiyor, hani kıskanıyor bilmem ne falan filan. Ama biraz da şey, böyle bir günü bir gününe uymayan biriydi. O yüzden, şey, hiçbir şekilde şeye düşmedim diyeyim, hani yanaşmadım, hani biz arkadaş kalalım, öyle bir şey yok, sen de bunu düşünme. Zaten üniversite sınavına hazırlanıyoruz, boş ver, boş ver sen de falan deyip böyle uzaklaştırdım kendimden onu. Ben de dediğim gibi oluruna bıraktım ama bir şekilde yani rafa

kaldırdım, üstünü kapattım gibi olmasa da askıya aldım diyelim, üniversiteye kadar bu olayı. Ama yavaş yavaş şu şekilde insanlara çıtlatıyordum diyelim. İşte aşk zaten cinsiyetsiz değil mi? Neden erkek veya kadın diye ayırıyoruz ki falan böyle. Sen hiç kadın olmayı düşündün mü? Arkadaş sohbetlerinde bu tür şeyler açıyorum. Belki de ben biseksüelimdir, bilmiyorum falan gibi. Pijama partilerinde olsun, işte arkadaş sohbetlerinde olsun bu konuları açarak, ben zaten hümanistim canım falan hani, erkek kadın fark etmez bana diye böyle. Şey, kendi kendime de bu şekilde, ne denir, ifade etme, kendi kendime de dışarı da aslında böyle bir ifade şekline girdim. Ta ki üniversiteye kadar yani hani. Zaten aslında benim için yapıldığı söylenmeyen, yani bir plandı da bence. Hani dedim ya hani, askıya aldım çünkü üniversite sınavına hazırlanıyorum, üniversite sınavımı kazanayım, üniversiteye bir gireyim, ondan sonra aslında, planım var aslında kafamda, bu konunun üstüne düşeceğim gibi. Öyle de yaptım gerçekten. Yani üniversite birinci sınıfta, aslında ilk sevgilim liseden bir arkadaşım tanıştırmıştı, bir çocuk, erkek yani, ama nasıl mutsuzum. Yani çocuk benden hoşlanmış, hoşuma gitti, yakışıklı da bir çocuk falan. Çıkmaya başladık. Yok işte aşıklar tepesi midir nedir, oralara götürüyor beni. Arabada işte öpüyor, bilmem ne falan, ama hiçbir zevk almıyorum. Yani hani öyle, hani ben bunun içinde mutlu değilim ki, ama mutlu olmam gerekiyor değil mi falan filan gibi bir şey içindeyim. Çocuğa da şey dedim, ben biseksüel olabilirim biliyor musun falan dedim hani. O da olur, benim için hiç sakıncası yok dedi falan böyle. Böyle bir şey yaşadık. Ama şey, dayanamadım yani, iki ay falan sürdü. Bir bahane buldum, işte sevgililer gününde, işte sen çok öküz gibi davrandın da direk bir şeyler yaşamak istedin de hiç romantik değildin de falan filan diye böyle bir şeyler uydurup ayrıldım çocuktan. Çünkü yani şeyi de çok net hatırlıyorum mesela. Bir gün böyle sevişme demeyelim de hani üstümüz giyinik bir şekilde ama işte sevişmeye hazırlanırken diyelim, öyle bir moddayken, ay gözümü kapattığımda bir kadın hayal ettim. Gözümü açtığımda onu görüyorum, gözümü kapatıyorum bir kadın hayal ediyorum falan filan, yani ciddi bir yabancılaşma. Yani bunların da etkisi oldu hani, ben bir an önce gerçekten içinde olmak istemediğim şeyden kurtulmalıyım diye ayrıldım. Ondan sonra da sorgulamalarıma biraz daha etraftaki herkesin kulağına su kaçırma şeklinde, belki bir umut, bir yerlerden bir şey çıkar diye düşünüyorum, belki benim gibi hisseden biri olur, işte beni açacak bir şeyler söyler falan diye. İşte bu lezbiyen miyim biseksüel miyim şeklinde soruyu, üniversitedeki sosyal psikoloji hocam dahil olmak üzere insanlarla konuşmaya başladım. Ondan sonra değişimi, yani dönüm noktası olan şey, üniversite birinci sınıf ikinci döneminde, hocamızın konusunu kendiniz seçeceğiniz bir saha çalışması, sembolik saha çalışması yapın demesi oldu. Tabi ki direk ışık yandı bende. Hocam, ben dedim eşcinselleri araştırmak istiyorum, bu konuda şey yapacağım. Kadın da dedi süre az, bu sembolik çalışma olacak, sen

sadece lezbiyenleri araştırır. Olur tabi ki dedim ben de, atladım balıklama. Bir buçuk ay falan nerde bu eşcinseller? Nerede bu eşcinsel kadınlar diye aradım. Ama gerçekten herkese duyurdum. Yani hani okul çevrem, okul dışında görüştüğüm arkadaşlarım, lise arkadaşlarım, hatta ailem, akrabalarım bile, ben bir yapıyorum, bilmem ne, şöyle şöyle falan filan diye. Yani bir buçuk ay sonunda Kaos GL'ye ulaştım. Çünkü yani genelde ya kimse birini tanımıyordu ya da işte şurada bir tane travesti bar var falan gibi bir şey söylüyorlardı. Ya diyordum ben hani araştırma yapacağım, hani bara gidip nasıl yapayım onu falan diye. Ondan sonra, işte Kaos GL üzerinden Sappho'nun kızlarıyla tanıştım ve araştırmamı Sappho'nun kızları üstüne yaptım ve tabi ki araştırma bitikten sonra da ben de Sappho'nun kızları üyesi olmuştum. Lezbiyen feminist grup. Her anlamda kesmişti beni, yani hani feminizmiyle de lezbiyenliğiyle de, hani o yıllarım herhalde benim Sappho'nun kızlarının lezbiyenler hakkında diye bir broşürü vardı. Çantama doldurdum o broşürleri, bir militan lezbiyen dönemi diyorum ben o döneme. Böyle fırsatını her yakaladığım anda, yeni tanıştığım biri olsun, arkadaşım olsun, konuyu bir şekilde eşcinselliğe falan getirip, broşürü çıkartıp masaya koyup konuşmaya başlıyordum. Yani bu baya böyle devam etti aslında diyebilirim.

Çok büyük heyecan. Her adımı kocaman bir heyecan ve hani beni ne bekliyorsun dair bir sabırsızlık. Kendimi keşfediyor olmak bir kere çok benim için önemliydi. Benim gibi hisseden başkaları var ve ben onlarla konuşuyorum, yani hazine bulmuşum gibi mutluydum. Hani işin işte sohbet, tanıma, bir araya gelme, paylaşmak kısımları hep böyleydi. Bir sevgilim olduğunda da şey dedim, ben erkeklerle mutlu olamadığımdan daha doğru erkek, hani beyaz atlı prens gelmedi diye düşünüyordum, meğerse hani cinsiyet yanlışmış ya, ben erkek cinsiyetliymişim, kadın istiyormuşum ben falan diye, ilk kez bir kadınla cinsel olarak birlikte olduğumda bunu düşünmüştüm. Yani işte bu demiştim, bu, beni mutlu eden bu falan diye. Dolayısıyla o kendimle, kendimi keşfetme ve barışma sürecim benim feminizmimi de çok besledi. Karşılıklı aslında, ikisi birbirini besledi. Yani feminist olduğum için belki lezbiyenliğimi keşfetmem daha politik bir kanaldan geçti. Yani sosyoloji okudum bu arada, tabi ki sosyoloji okumamın da hakkını vermem. Belki sosyoloji bölümünde okumasaydım o araştırma benim önüme gelmeyecekti falan, onun da çok büyük etkisi var. Yani Kaos'a yazdığım bir yazıdaydı herhalde, yanlış olan ben değilmişim, dünyaymış dedi mesela. Ve bir yandan da aslında ben kendimi bildim bileli o yanlış dünyayla mücadele ediyorum ki hani, bilinçsizce, belli bir yaşa kadar, hani politik olarak bunu anlamlandırarak, adlandırarak bilinç düzeyine erişene kadar gayet bilinçsizce devam etmiş ama ben zaten ataerkil heteroseksist sistemle dört yaşımdan beri sorunluymuşum. Böyle bir isyan halindeymişim. Belki de doğuştan kuirim diyorum yani, hani

böyle bir durum var, içine doğduğum hayata isyan ediyor olmamın nedeni, kendimin değil dünyanın yanlışları olduğunu işte üniversitede ancak söyleyebildim. Benim için kendimi bulmam demek aslında bunlar.

En kısa zamanda diyebilirim, aile hariç. Şöyle, arkadaşlarımla, ilk fırsatını bulduğum ilk anda yani, hangi arkadaşıyla görüşüyorsam, ben Sappho'nun kızları diye bir grup, broşürü çıkart, anlatmaya başla falan filan, ben de lezbiyenim, şöyle oldu, böyle oldu falan. Her şeyi anlatıyordum. Aldığım tepkiler, yani yakın arkadaşlarımdan, yani işte o liseden beri, geçmişten beri çok yakın olduğum arkadaşlarımdan, böyle “aaaa o ne?” falan filan gibi negatif tepkiler almadım. En homofobik tepki diyeyim şu belki de, yakın bir kız arkadaşım, liseden beridir arkadaşım ama şey demişti, “dostlarına da aşık oluyor musun?” dedi, hemen kendinden şey yaparak. Ya dedim, ben bunu gidip de işte atıyorum, erkek olan arkadaşımı söylemişim, Ahmet'e soruyor musun yani? Niye bana soruyorsun? Ne fark ediyor ki dedim yani hani. Bir sürü erkek arkadaşım var, onlara sen dostuna aşık oluyor musun diyor musun? Niye bana bunu soruyorsun falan dedim. Şimdilerde ona bunu hatırlattığımda, “ya gerçekten öyle mi dedim, ne kadar öküzmüşüm ya” falan diyor, kendisi hatırlamıyor. Ama bana şey gelmişti. Başka bir arkadaşım, erkek o da, o öyle sırtıma vurup, “koçum sen de bizdensin” demişti. Ben şöyle bir baktım. Ne münasebet ya, niye sizden oldum ki falan oldum yani. Direk erkek muhabbetine girmek istemişti falan. Ama absürt tepkiler çok fazla aldım. Yani hani önyargıları toplumun, işte yarattığı fobilerin dışarı çıkması şeklinde tepkilerle çok karşılaştım. Ama ben zaten hani Kaos GL Sappho'nun kızları üzerinden bir politik mücadele içinde olduğum için zaten böyle tepkiler gelsin, ben de insanların farkındalığını artırayım, bilinçlendireyim, bilgilendireyim diye düşündüğüm için hiçbir zaman sorun olmadı benim için. Yani ben güzel güzel genelde anlattım, anlatmayı tercih ettim ve anlatıp dinlendiğimde belki bir şeyleri değiştirebiliyor olduğumda o da benim için bir kazanım oldu her zaman.

Aile kısmına gelince, aslında ben çok istedim, yani hani aileme açılmak. Ama annem, aile deyince bu arada benim ilk aklıma gelen annem tabi ki, diğer iki elemanla çok fazla muhabbetim olmadığı için. Şey, annem bu araştırmayı yaptığımı biliyor. Hani yani ilk adımından, araştırmaya başlamamdan araştırmanın gidişatı falan filan, okuyorum, onu da bilinçlendiriyorum, tabi ki bir taktik olarak kullanıyorum. Yani hani annemi bu konuda bilinçlendireyim, önyargılarından falan filan arınsın ki benim işim kolaylaşsın diye. Araştırma boyunca “onlar” dedim tabi ki, işte onlar, eşcinsel arkadaşlarım, lezbiyen arkadaşlarım falan filan şeklinde. Sonra araştırma bitti, annem bir gün şey dedi, “e kızım sen artık niye hala görüşüyorsun ki onlarla, hani araştırmayı bitirdin falan, görüşmesene” filan. Ben de ya niye

görüşmeyeyim, onlar benim arkadaşım dedim. “Hayır yani, ne gerek var, yani seni de lezbiyen yaparlarsa diye korkuyorum.” Ben de ya anne aşk olsun, o kadar seni bilinçlendirdim, o kadar anlattım, sen de anladığımı söyledin, ya bu sonradan olunmuyor, biliyorsun yani. Şöyle yaptım, bak hani gözünün içine bakarak şey yapıyorum, lezbiyensem lezbiyenimdir dedim. Hani oradan yürüyeyim diye şey yapıyorum. “Yok, saçmalama, biz seni iyi eğittik, iyi yetiştirdik” falan filan dedi. Ya Allah Allah, benim söylediklerim hep boşa gitmiş dedim yani hani, ben bir sürü insanla tanıştım bile diyorum hani, onlar kötü mü yetişmişler? Aileleri mi kötüyümü? Değil. “Yok yok, sen olamazsın” diye böyle bir dirençle karşıma çıktı. Öyle olunca ben de böyle net olarak demedim. Ama, mesela işte aslında sevgilim ailesine tamamen kapalı biri olmasaydı, ben işte 19 yaşında oluyor bunlar. 20 yaşında ilk kez karşılıklı bir aşk yaşadım, yani 19 yaşında yaşadığım ilk aşkı karşılıksızdı, başkasına aşıkta. İlk kez karşılıklı bir aşk ilişkisine girdiğim de sevgilim, işte ben kaç, o da benden bir iki yaş küçüktü galiba. Tabi, o 18 yaşındaydı, ben 20 yaşındaydım. O bir yıl öncesinde ailesine istemeden açılmıştı ve ciddi böyle ev hapsi, işte intihar teşebbüsü, bir sürü şey yaşamıştı. O yüzden benden de kesinlikle aileme açılmamamı istemişti. Yani çünkü ben aileme açılırsam işte olaylar büyür, onun ailesiyle görüşmek isterse falan diye. Çünkü o, oradan çıkma yolu olarak, tamam ben, tırnak içinde “iyileştim” demişti. O baskı ve şiddetten kaçabilmek için. Onun etkisiyle iki yıl ben öyle açılmadım diyeyim. Ondan sonra, üniversite bittikten sonra ben bir yıl boştaydım, işte mastıra başvurmuştum, olmamıştı falan. O sırada da Kaos GL’nin, 2003’te yani, işte lezbiyenlerin, geylerin, işte toplumsal barış için çözüm arayışları adlı bir sempozyum düzenleyecektik. Ve o sempozyum için, yani başından sonuna kadar fulltime bir gönüllülük gerektiren bir organizasyon yapıyorduk. Ben gerçekten her gün evden çıkıp Kaos’a gidiyordum. Tabi annemin gözüne bu batmaya başladı. Yani “sen okumuyorsun, çalışmıyorsun, nereye gidiyorsun her gün?” Ben de söylemeye başladım, Kaos’a gidiyorum. “Niye?” Sempozyum yapıyoruz. “Sen niye onlara yardım ediyorsun?” Çünkü ben de bu mücadeleye inanıyorum ve bunun bir parçasıyım. Ama mesela bir sonraki gelecek soruyu sormuyor. Bir süre böyle devam etti. Ama ondan sonra ben böyle her şeyi daha aleni yapmaya başladım. Mesela işte Kaos’a yazı yazıyorum, Kaos dergilerini masamın üstünde bırakmaya başladım. İşte annem odaya geldiğinde ben işte Kaos’a yazı yazarken şeyi, ekranı aşağı indirmedim, gördü. O da okudu, böyle eşcinsellik yazılarını falan gördü. Ondan sonra, sadece hani böyle onun bakmasına izin verip aşağıya indirdim. Sonra da ne oldu anne, hayırdır, özel hayatıma giriyorsun falan yaptım, güldüm. Ondan sonra öyle bir nefes aldı. “Sen de onlardan mısın kızım” dedi bana. Ondan sonra ben de dedim gel anne, konuşalım. Ha ama bunun öncesinde şey oluyor bak, her zaman ilk bunu söylüyorum sonra hatırlıyorum. Abime sordurttu aslında önce. Bir gün böyle annem, ben abim, çok şey, istisnai

olan bir durum olarak birlikte yemek yiyoruz. Nasılsa abim de gelmiş, üçümüz öğlen yemeği yiyoruz falan filan. Ondan sonra abim benimle sohbet edecek, sohbet şöyle başlıyor: “Sen napıyorsun, iyi misin?” falan. İyiyim abi. “Senin erkek arkadaşın yok mu?”. Yok abi. “Niye yok?” İstemiyorum çünkü. “Niye istemiyorsun ki peki?” Çünkü erkeklerle mutlu olamıyorum. “Niye mutlu olamıyorsun erkeklerle?” Orada, ama bu arada bir yandan yemek yiyorum, annem masada var, ama yok, nefes bile almıyor. Nefesini tutmuş bir şekilde bizi dinliyor. Ben işi böyle biraz şeye de vurdum, olayın komikliği de böyle bir şey yaptı beni. Rahatım, bir yandan açılmak istiyorum ama absürt bir konuşma da oluyor bir yandan. Ben de ey dedim, ya dedim erkekler çamaşır yıkamıyor, bulaşık yıkamıyor, bütün işler kadına kalıyor falan filan gibi, böyle bir gülüyorum tamam mı? “Yani öyle olan erkekler vardır aslında” falan yapıyor abim. Ya abi dedim, sen ne sormaya çalışıyorsun? “Yani işte ben aslında lezbiyen misin diye sormaya çalışıyorum da soramıyorum” dedi tamam mı? Ben de böyle bir durdum, yemek yiyordum, işte bıraktım, baktım, niye soramıyorsun ki dedim. “Yani ne bileyim işte, hani aramızda öyle bir ilişki yok ya falan, rahat şey yapamıyorum” falan dedi. Ben de yo, sorabilirsin, benim için hiçbir sakıncası yok dedim, bakıyorum hala suratına. Böyle direk göz göze bakışıyoruz yani. “E tamam, sordum ya” dedi. Ben de dedim ki ne fark ederdi, yani lezbiyenim ya da değilim, senin için bir şey değişiyor mu, bir şey fark ediyor mu dedim. Ondan sonra, “yooo, fark etmez yani, öyle de böyle de sen benim kardeşimsin yani sonuçta” falan dedi. İyi o zaman ne güzel dedim, yemek yemeğe devam ettim tamam mı? Ondan sonra, bu arada da yani aslında acele ediyorum. Dışarıya çıkacağım, işte arkadaşım da kalacağım falan filan. Dedim yani hani işte başka zaman konuşalım isterseniz, çünkü benim acelem var falan filan dedim, çıktım. Hazırlanıyorum falan, aşağıda abimle annemin, işte ev iki katlı, ben yukarıda hazırlanıyorum. Aşağıda abimle annemin şöyle konuşmalarına, ben eğleniyorum ama gerçekten, şöyle konuşmalarına şahit oluyorum. Annem abime diyor ki, “doğru dürüst soramadın işte, söylemedi de” bilmem ne falan. Abim de “daha nasıl sorayım? Sen sor o zaman çok biliyorsan” falan diyor böyle. “Daha ne desin?” diyor ayrıca da falan. Ondan sonra, neyse, annem yukarı sesleniyor. Hava da soğuktu. “Kızım pencereleri kapattın mı?” Evet anne. “Atkımı aldın mı? Dışarıyı soğuk.” Evet anne aldım. “Peki lezbiyen misin?” diye bağırdı sonra yukarı. Evet dedim ben de tamam mı? Sonra bir sessizlik oldu. Ama çok komik yani gerçekten. Ben de yukarıda gülmek için kendimi zor tutuyorum. Ondan sonra annem şey dedi, “ne dedin sen? çabuk aşağıya gel” dedi. İndim aşağıya, bakıyorum ve gülüyorum gerçekten. “Sen ne dedin?” dedi. Evet dedim dedim. “Niye gülüyorsun ki o zaman?” dedi tamam mı? Hani çünkü komik bir durum dedim yani. Ondan sonra “neresi komik bunun” falan, ama annemin artık surat gittikçe rengini kaybetmiş yani. Komik yani dedim. İşte, “sen şimdi lezbiyen olduğunu söylüyorsun, bunun neresi komik?”

falan filan yaptı. Ya anne dedim, sen sanki bilmiyormuş gibi yani dört senedir dedim, sürekli ağzımı arıyorsun, yaptığım araştırmayı biliyorsun, işte hep bana böyle laflar çarpıyorsun, yok telefon geliyor, telefondaki bir kıza “sevgilin mi?” diyorsun, arkadaşım geliyor odaya çıkıyoruz, kapıyı kapatıyorum, böyle imalı sözler söylüyorsun. İşte evlenmeyeceğimi söylediğimde, işte “pis lezbiyen” falan diye dalga geçiyorsun. Hani bunların hepsi şaka mı yani falan. Sen, onların hepsi şakaydı, işte gülüyorduk, şimdi de gülüyorum, ne var yani falan dedim. Ondan sonra “ya ben onları senin ağzını aramak için yapıyordum da sen de hiç işte kızmıyordun, demek ki ben de lezbiyen değilsin diye düşündüm” dedi. Anne hiç dedim orası öyle değil. Yani sen benim mesela dinsizliğimi de kabul etmiyorsun. Ben sana dinsiz olduğumu açık açık söyledim, bunu kabul etmiyorsun ve yanımda konuşma dedin, en sonunda çözüm olarak. Ben de anladım ki sen bunu kabul etmiyorsun, yanında konuşmuyorum işte falan dedim. Öyle bir gene bir şey, sessizlik falan. Neyse dedim, gerçekten benim çıkmam lazım. Ama hani konuşmak istiyorsanız istediğinizi sorabilirsiniz, ben bu konuyu rahatça da konuşabilirim madem artık açıldı. Döndüğümde konuşalım falan dedim. Annem, kapıdan çıkarken, surat bembeyaz bir şekilde, böyle iki omuzumdan tuttu elleriyle, “kızım, ne olur lezbiyen olma” dedi tamam mı? Ya anne dedim, abim de arkadan bağırıyor, anne saçmalama falan diye. Neyse, ben çıktım. İki gün sonra eve döndüm, hiç konu konuşulmamış gibi, hiç kimse bana bir şey sormuyor. Haydaaa, yani hani unutuldu mu, kapandı mı, konuşulmak mı istenmiyor, ret mi edildi, hiçbir şey anlamıyorum. Ama ben normal akışıma devam ediyorum. İşte o şeyde, demin oraya gelmeden önce bu vardı dedim ya, işte bilgisayarda o yazıyı gördü, ondan sonra kızım “sen de onlardan mısın” deyince, anne yeter artık, gel konuşalım dedim, gel şöyle otur, doğru dürüst konuşalım. Tamam dedi, gitti sigarasını aldı. Karşılıklı, bir üç saat falan. Ama ben anneme, yani mesela işte biri bana herhangi bir işte arkadaşım vs.’den cinsel yönelimini nasıl keşfettin diye sorduğunda nasıl cevap vereceksem, o lise ikideki ilk hissettiğim zamandan başlayarak anlattım. Tabi, annem aralara girip, “işte bir hani Barış vardı, hani şu vardı, ama sen onunla da sevgili değil miydin? Şöyle değil miydin?” falan filan. Ya işte anne dedim, yani onlarla denedim olmadı. Ne kadar sürdü? Bir ay sürdü, iki ay sürdü, üç ay sürdü en fazla. Mutsuzdum, olmuyordu yani hani falan. Ondan sonra şey demeye başladı, isim söylüyor, “şu senin sevgilin miydi yani o zaman?” Evet anne. “Şu da mı sevgilindi?” Evet anne falan diye böyle. Aslında yani her şeyin farkında, ama sadece kondurmama şeyinde, yok saymış yani. Hatta dedim ki, ben anne dedim hani sen kabul et dedim, yani sen aslında farkındasın ve yok saydın. “Hayır, ben senin politik lezbiyen olduğunu düşünüyordum” diyor. Ya sen bu lafi nereden biliyorsun ki dedim. Bilinçsizce politik lezbiyen kullanıyor. Ne demek yani politik lezbiyen anne dedim. “Yani işte sen onların hakkını savunduğun için lezbiyenim diyorsun ama

aslında değilsin diye düşünüyordum.” Ay dedim anne, öyle değil orası. Yani gerçekten böyle, işte şu andaki sevgilimde şu. “Biliyordum zaten” falan yaptı böyle. Ama ben mesela acayip rahatladım bunu böyle konuşmuş olmaktan. Hatta konuşmanın sonunda anneme sarıldım, sen benim daha güzel annemsin falan dedim. Annem şöyle bir baktı, “sen benim daha güzel çocuğum değilsin ama” dedi. Tamam dedim öyle olsun, yani hani zamanla konuşuruz yine nasıl istersen falan. Ve yani o süreçte biz böyle iki konuşma falan daha yaptık, böyle saatler süren. İşte ben dedim anneme, istediğini sor, konuşalım, hani içinde biriktirme. Hatta hani sadece benimle konuşma, kime anlatmak istiyorsan onunla, yani içinde tutma bunu. Ben de böyle bir süreçten geçtim, bu bir kabullenme süreci, dolayısıyla paylaşırsan iyi olur. Ne bileyim? Teyzemlerle paylaş, komşularla paylaş, konuş yani. Benim için sakıncası yok dedim. Yani öyle. Hatta annem bir gün bana şey diye geldi, hani bu normalde, bu ön bilinçlendirme süreci olmazsa şey şeklinde gider ya, aile çocuğu psikiyatra götürür. Annem bana gelip psikiyatr önermemi istedi. Ben bununla kendi başıma başa çıkamıyorum, sen bana birini öner, ama gey olmasın falan, sizin taraftan olmasın, tarafsız olsun diyor. Ondan sonra, yani ona gitti, onu çok duygu sömürsü aracı olarak kullandı. İşte tanıdığım birine gönderdim ve sordum yani hani ne verdi? Çünkü annem şöyle diyordu, “ben artık bu ilaçlar olmadan yaşayamayacağım, işte bunlar benim duygularımı şey yapıyor da, öyle yaşayabiliyorum” bilmem ne falan filan. Aradım, ne verdin ya sen anneme falan dedim. Yani plasebo etkisinde en düşük antidepresanı verdim dedi, böyle bir sonuçları olmaz, şu anda bunu kullanıyor. Yani ne bileyim işte geceleri başına ağrılar giriyordu, ağlıyordu bilmem ne falan filan. Ama hani bu bir süreçti. Hani ben her zaman ona şeyi söyledim, senin yaşadığın şu şeyleri ben de yaşadım, evet, zor bu süreç, ama yanındayım, yani dedim destek olurum ben sana şeklinde. Öyle, yani abime tabi bir daha tekrar açılmama gerek kalmadı. Sadece abimle şöyle bir konuşma oldu. Bir gün abim kendi kendine işte “sen beni böyle”, şey, “dar kafalı, maço filan zannediyorsun ama ben öyle değilim, ben modern bir erkeğim.” İşte, hatta işte “benim de eşcinsel arkadaşlarım oldu. Ben bu konuyu şey görmüyorum” falan, işte “hastalık falan filan gibi görmüyorum” falan dedi. İyi abi dedim, ne güzel falan, sevindim dedim. Ondan sonra şey dedi, ama erkek olsaydın seni evden kovardım. Haaaa, e buraya kadar yani modernliğin yani dedim, bravo. E dedi “sen sosyoloji okudun o kadar, bilmen lazım, sonuçta bir kadının eşcinsel olmasıyla erkeğin eşcinsel olması aynı şey mi? Şimdi sen erkek kardeşim olsan, öğrenseler falan, işte kardeşi ibne diyecekler” bilmem ne falan filan. Yani benimki sayılmıyor yani, teşekkürler. Ondan sonra, senin şu anda yaptığın bir kere ciddi bir ayrımcılık dedim. Benim cinsel yönelimimi değersiz buluyorsun sen falan. Ondan sonra, işte böyle bir şey geçti, ama hani ciddi, abim aslında homofobik bir insan. Daha sonraki muhabbetlerde şey falan dedi mesela, çocukları olduktan sonra, “sevgilini, benim ailemle

sevgilin olarak konuşturamazsın” cümlesini de kurdu mesela, yani bu modern erkeğimiz. Ondan sonra, işte evlilik konusu geçtiğinde, evlilik kutsaldır, erkekle kadın evlenir. Kadın-kadına, erkek-erkeğe evlilikleri onaylamıyorum gibi cümleler kurdu. Dolayısıyla kendi çapında modern bir insan kendisi.

Babam konusu, babam hiç benimle konuşmadı. Annem babama gidip işte kızımız lezbiyen olabilir demiş. Babam da orospu olacağına lezbiyen olsun demiş. Bu kadar, babamdan bana gelen tepki şeyi. Yani hani o da sonuçta erkek, kendi kendine namusu daha, namusuna daha az laf gelecek bir yanlışlık olarak gördü muhtemelen onu. Hani erkek de olmayacağım, hamile kalmayacağım, bilmem ne falan filan gibi belki. Kendi kendine bir şey kurdu, farklı bir cinsiyetçi, heteroseksist ve ataerkil bir düşünce yapısıyla kendi kendine böyle yaklaştı. Yani, dediğim gibi hiç muhabbetimiz olmadı onunla. Ama bir gün, 2004’tü galiba, biz mecliste bu Türk Ceza Kanunu’nun 10. Maddesinin, işte cinsel yönelim, cinsel kimliğin eklenmesi için meclise yürümüşük, hem feministler, kadın örgütleri, LGBTİ örgütleri falan. Orada, Hürriyet gazetesinde benim fotoğrafım çıkmıştı. Ama fotoğrafım çıkan kare şöyle, “travestileri kadın polis aradı yazıyor” tamam mı aşağıda. Önümde bir tane transseksüel bir arkadaş var, ben de onun arkasındayım. Haber de işte “travestileri kadın polis aradı.” Ondan sonra, ben daha haberden falan şey bilmiyorum, birkaç şeye de çıkmışız böyle, çünkü, yani olay olmuştu, televizyon kanalında göstermişler falan filan. Böyle işte görenler falan da olmuş. Annemin benimle pazarlığı şu şekildeydi, hani üçüncü konuşmamızın sonunda. Tamam ben seni kabul ettim, ama bir anlaşma yapalım, sen de çok sivrilmeyen, yani böyle fotoğraf fotoğraf verme, kameralara böyle yüzünü gösterme falan filan diye. Ben de şey demiştim, yani hani anne benden, yani istediğin şey yani saklanmak, ben saklanmam. Yani ben yürüyüşlere giderim gene, mücadelemi veririm ve yüzümü örtmem, yani benden bunu isteme. Ama ancak şöyle bir şey yapabilirim, hani fotoğraf, röportaj vermem hadi senin için falan gibi bir pazarlığa girişmiştik yani. Dolayısıyla da annem o gün beni aradı, “sen ne yaptın, evimize bomba düştü” falan. Ne oldu ya anne dedim. “Çabuk eve gel.” Eve gittim, annem böyle çok sinirli, işte “seninle ne konuşmuştuk da, gazetelere, televizyonlara çıkmışsın da” bilmem ne falan filan. Anne dedim, gelin beni çekin demedim ki ben onlara, çekmişler, ne yapalım yani, böyle bir eylemdeydik falan. Ondan sonra biz annemle böyle konuşurken, ha şey dedi, işte “komşular aramışlar babanı” falan dedi. İyi, ne demişler falan dedim. O sırada babam geldi eve. Merhaba dedi, aşağıya iniyor, klasik yaptığı şey. Selam verir ve kendi odasına çekilir. Baba dur dedim, gitme. Sen de gel lütfen. “Ne oldu?” dedi. Bak annemle konuşuyoruz, seni de komşular falan aramışlar, sen de konuş ya da dinle falan. “Ne değişecek ki” dedi “ben şimdi konuşursam?” Ya bir şey

değişeceğiinden değil dedim ya senin de ne düşündüğünü merak ediyorum, yani gel konuş. İyi falan yaptı böyle. Dedim işte sen ne düşünüyorsun dedim, yani beni biliyorsun falan. “Ne düşüneyim kızım ben?” dedi, “ben yanlış olduğunu düşünüyorum.” Dedim niye yanlış yani? Yani dedi, ya da nasıl yanlış dedim. “Yani ben, hani hastalık, sapıklık olarak görmüyorum ama” dedi, “yanlış”. E o zaman nasıl bir yanlış bu dedim. “Yani bir kere dedi akıl var, mantık var, bir şey doğru olsa herkes yapar. Yanlış ki siz lezbiyenler, ibneler azınlıktasınız” diyor tamam mı? Ya dedim baba, mantık bu mu yani? Evet dedi. “Bir şey doğruysa herkes yapardı, yanlış demek ki yapılmıyor.” Dedim yani hani görünürde bu böyle, senin bilmediğin bir sürü eşcinsel var. “Saklıyorlar onlar da işte, yanlış olduğu için saklıyorlar” falan dedi. Yani onun için yanlış, bu kadar. Ama diyor, “sen sonuçta ben ne dersem diyeyim, kendi bildiğin yoldan gideceksin, o yüzden benim görüşlerimin bir önemi yok” falan diyor. Ama “böyle diyorum diye de” diyor, işte “biri bana bir şey söylediğinde”, ha önce şey dedi, “yani bize laf getirme yeter” dedi. Ondan sonra da “yani işte beni aradılar böyle diyorum diye de, beni savunmayacağım demek de değil” dedi. “Ben” dedi “beni arayana kızım ne yapıyorsa doğrudur dedim, kapattım.” Bunlar olurken üniversiteden mezundum.

Yani şöyle oldu. Aslında ben akademik hayatımı sonlandırmayı planlamıyordum, akademide devam etmek istiyordum. Yani ben bu sosyolojiye girdiğim sene de akademisyen olmak isteyen var mı diye sınıfta sorduklarında parmak kaldıran iki kişiden biriydim aslında. Böyle bir düşüncem vardı. Ama o düşünce nasıldı? E sosyoloji okuyup ne olunur, anca akademisyen olunur gibi bir düşünceydi, onu söylüyordum. Ama hani sosyolojiyi sevmem, ondan sonra bu aktivist hayatım, işte o yaptığım Sappho'nun kızlarıyla ilgili sembolik saha çalışması, benim çalışmak istediğim alanı da belirlediği için, mastırı bu alanda yapmak istedim ve ODTÜ Kadın Çalışmalarına başvurudum, ODTÜ Sosyolojiye başvurudum. ODTÜ Kadın Çalışmaları, ODTÜ'ydü, çünkü benim bir yandan da benim bütün üniversiteli arkadaşlarım ODTÜ tayfasıydı. Ben Hacettepe de okudum ama ODTÜ kampüsünde sosyalleştim diyebilirim. Dersten çıkıp ODTÜ'ye gidiyordum. O yüzden fahri ODTÜ'lüydüm zaten, o yüzden mastırımı da ODTÜ'de yapmak istemiştım. Bir de kadın çalışmaları, yani Ankara Üniversitesi ve ODTÜ'de vardı zaten. Böyle bir başvurudum işte. Mülakatta niyet mektubumda da yazdığım gibi, konum, işte o zaman gey lezbiyen hareketiydi adı, LGBTİ+ değildi. İşte gey lezbiyen hareketi ve feminist hareketin ataerkil sistem karşısında mücadelelerindeki paralellikler falan diye bir konu belirlemiştım, bu Sappho'nun kızları saha çalışmamdan bahsetmişim, böyle bir zemine oturtmuşum. Mülakat İngilizce, ben bunları anlattım falan filan. Ondan sonra bana işte İngilizce olarak soruyorlar, onların da şimdi isimlerini verip deşifre etmeyeyim. İşte “başka bir

konu düşünmüyor musun?” İşte bizim projelerimiz var, anlatıyorlar falan filan. Ben de diyorum ki hayır, bu konuyu düşünüyorum. Sonra hoca Türkçeye döndü, sanki ben İngilizce anlamamışım gibi, “diyorum ki yani, dört sene sosyoloji okudun, hani hiç mi başka konu yok aklında.” Ben de hayır diyorum hocam dedim, yani hani no demiştim, şimdi de hayır diyorum, yani yok. Böyle bir şey, psikolojik savaşa dönüştü aramızda bu. Başka bir hoca, işte şey dedi, Aile Sosyolojisi almışsın, Kurumlar Sosyolojisi almışsın. Evet hocam, onları alırken hep bu konuyu düşündüm ben dedim. Yani hep bu konu vardı aklımda, başka bir konu çalışmak istemiyorum. Yani işte gevşetmek, esnetmek yok, ben bu konuyu çalışacağım şeklinde. Ondan sonra diğer hoca de dedi ki işte ODTÜ Sosyoloji, zaten o ODTÜ Kadın Çalışmalarının hocaları ODTÜ Sosyoloji hocaları da aynı zamanda. “Sosyolojiye de başvurmuşsun, orada hangi konuyu çalışmayı düşünüyorsun?” Tabi ki bu konuyu çalışmak istiyorum, konum aynı dedim. O da “iyi o zaman, orada devam ederiz” dedi. İyi eyvallah dedim ben de çıktım. Ama yani böyle çıktığımda bunların beni almayacağı çok belli ve sosyoloji mülakatına da gitmedim, hani biraz küstüm, oynamıyorum gibi oldu ama, o yaklaşımları hiç hoşuma gitmemişti. Yıl 2002, bu bahsettiğim. Şimdi böyle bir konu söyleseler bütün hocalar üstüne atlar. Şimdi moda oldu. Yani CV’nde bunun olması akademik olarak bir şey yani, Gender Studies’in içinde LGBTİ+’yı dışlamak çok büyük bir eksiklik akademik olarak da. Dolayısıyla kimse bunu göze alamaz, böyle konuşamaz asla yani. Tabi ki verilen mücadele sayesinde homofobiyi ve yıkılan homofobisini sorgulayan ve bu anlamda daha geniş bakan insanlar ve kesimler illaki var. Ama şunu düşünüyorum açıkçası: Homofobi bir hastalık ve herkes yenemiyor. Dolayısıyla da homofobik insanlar hala var, akademide de var ve homofobilerini sırf ayıplanmamak için gizlediklerini düşünüyorum. Ondan sonra aslında şimdi düşünüyorum, ben niye hani bunun üstüne gidip de Ankara Üniversitesine, yani KASAUM’a başvurmadım, bilmiyorum. Orada bir şey var, emin değilim ondan. Oraya başvursam kabul edilirdi aslında, yani oradaki hocaları falan düşünüyorum da. Neyse, ama işte bu bir sene, 2003 senesi işte sempozyum geçti zaten bir sene boyunca, Kaos GL’nin sempozyumu. Ondan sonra tekrar mastıra başvurmak istedim ama böyle pratik ayağı olan bir şeyi olsun istedim. Hacettepe Nüfus Etütleri Enstitüsüne başladım, aslında buna vesile olan da iki feminist arkadaşım. Bir tanesi Pınar Selek. Pınar, ben ve Alanur, o zamanlar işte bir sohbet ediyorduk, yine işte şeyler, kadınlar birbirine doğru yürüyor kampanyası vardı o zaman da işte. Amargi’nin, şeyin üstlendiği, Kaos GL Ankara ayağını Kaos GL’li kadınlar üstlenmişti falan, o vesilelerle sürekli bir araya geliyorduk. İşte ben bu süreçlerden falan filan bahsettim. Alanur da bunu söyledi, Pınar da destekledi şey anlamında, hani pratik ayağı olacak bir şey istiyorsan işte böyle bir şey iyi olur, bilmem ne falan filan derken, orda ikna oldum ona başvurdum. Ama yanlış bir karar verdiğimi okumaya başladıktan

sonra fark ettim, çünkü ben Hacettepe’de sosyoloji okumuş biri olarak demografinin ne olduğunu hiç öğrenmemişim, bilmiyormuşum yani bildiğin. Ve o istatistik, sayılar falan filan baya üstüme geldi. Ondan sonra bir, tabi benim hayalim şuydu, hemen mastırımı yapacağım, ondan sonra para kazanmaya başlayacağım, kendi ayaklarımın üstünde duracağım, evden çıkacağım falan filan. Benim için o hayal kırıklığı, yani yanlış seçim yaptım, işte burada olmayacak falan filan, çok ciddi bir gelecek kaygısına dönüştü ve ciddi depresyona girdim. Ondan sonra da gerçekten ağır depresyon teşhisiyle heyet raporu aldım ve mastırımı dondurmak istedim. Hocalar da “yok, senden önce üç kişi dondurdu, sen donduramazsın, gir sınavlarına” falan dediler, ben de bıraktım mastırı. Ondan sonraki süreçte bir kadın sağlığı ile ilgili bir araştırma projesinde sosyolog asistanlığı yaptım, öyle çalıştım. Ondan sonra Kaos GL’de çalıştım. Bir ara mastıra geri döndüm, ama o, hani afla geri döndüm, ama benim o mastırımı dondurmayan hocalar beni affetmedi ve bir şekilde, gene en sevdiğim ders de halk sağlığı dersiydi. Onun dışındaki dersleri gene sevmedim. Ondan sonra da tekrar bıraktım, devam etmedim. İşte Kaos GL’de çalışmaya başladım, daha işte sivil toplumda ilerlemeye başladım. Derken şu anda 13. senem de oldu, bu profesyonel işime geçiş yaptım. Biraz bunun etkisi şeydi, yani ben hep böyle gönüllü çalışmışım ve sivil toplum, projelere zaten böyle bir başta Kaos’taki arkadaşlar gel böyle böyle, işte dernek kuruyoruz, proje falan filan dediklerinde, ya emin miyiz, Buna girmeli miyiz falan filan gibi çekincelerim olmuştu. Ama hani dernek kurmanın önemi falan filan derken ben de orada ücretli çalışmaya başladım. Tabi bir şekilde ben ayak uyduramadım. Yani daha böyle gönüllülük üstünden yürüme amatörliğünde kaldığım için ben, o işte projeler, bilmem ne yazmalar falan filan, benim hoşuma gitmedi ve hani bu yaptığım gönüllü mücadelenin bir iş ve mesai olması bir türlü yerleşmedi, oturmadı yani bende. Ben bu çelişkiler içindeyken de işte kuzenim bir iş teklifi yaptı falan kendi şirketinde. Öyle, şu anda girdiğim işe başladım ve hani dedim ben gene gönüllü olarak devam edeyim toplumsal mücadeleye. Öyle, yani 2008’den beri maalesef profesyonel işimin çok zaman alması nedeniyle biraz gittikçe azalan düzeyde aktif olma alemindeyim. Devam etti. Yani hala Kaos GL gönüllüsüyüm, hala sivil toplum örgütleriyle, işte kadın dayanışma, Kaos GL vs. üyesiyim. Hala feministim ve hala kendimi LGBTİ aktivisti hissediyorum ama daha geri plandayım diyeyim, biraz daha eskiye göre diyebilirim.

Yurtdışı eğitim danışmayım ben. Ama şöyle. Artık 2018’den beri, son iki senedir aynı zamanda masaj terapistleği yapıyorum, öyle bir eğitim aldım. Evet. Parttime’a geçirdim 2019’da şeyi, yurtdışı eğitim danışmanlığını. Hem profesyonel olarak masaj terapistleği hem de parttime yurtdışı eğitim danışmanlığına devam ediyorum. Aslında pandemi gelmeseydi 2019’da işte

parttime'a geçmiştim. 2020 Eylül'ündeki kararında ve işler de yolunda gidiyordu, gerçekleştirebilecektim. Tamamen yurtdışı eğitim danışmanlığını bırakıp sadece masaj terapistliğine ve sonra beden terapisti olmak gibi bir hayalim var. Onun üstüne ilerliyordum ki pandemi herkesi vurduğu gibi beni de vurdu tabi.

Yani olumlu hem olumsuz yanları deyince ilk aklıma gelen ne biliyor musun? İnternet, sosyal medya çılgınlığı. Yani bir yandan olumlu bir yandan olumsuz. Her ikisini de bir arada barındıran bir şey. Hem bizim hareketimiz anlamında da belki de bütün, yani toplumsal mücadele içindeki hareketleri de kapsıyordu ama bizim hareketimiz anlamında da şöyle bir şey de var. Yani hani biraz önce sana anlattığım gibi, cinsel yönelimini keşfetmek, kendin gibi olan insanları bulmak, bununla barışmak, bunun mücadelesini vermek, evet çok zordu 20 yıl önce. Ama zor olduğu kadar da değerliydi. Şimdi kolay ve her şeye bu kadar kolay erişilebiliyor olması, yani kendin gibi insanları buluyor olmak, internet üzerinden sosyalleşmek, vs. kolaylaşması değersizleşmesine de neden oldu diye düşünüyorum. Bir yandan kolaylaşması tabi insanların daha az travmatik yaşamasına, hani bireysel olarak konuşacak olursak. Yani bilgiye erişim kolay olduğu için kendini hasta, sapık ya da Zeki Müren ve Bülent Ersoy dışında başka kimse yok diye düşünmek, yani bu şeyler tabi ki çok büyük, çok önemli kendini yeni keşfeden insanlar için. Ama bir yandan da bunun mücadelesini vermenin gerekliliğine dair inancı yapay olarak, yani şunu demek istiyorum, yokmuş gibi de düşünüyorlar. Yani sanki istediklerine ulaşabiliyor ve çok da dert değilmiş gibi, biraz da bu şeye geçti gibi ya da sadece sosyal medya üzerinden bir mücadele gibi bir şeye dönüştü. Tweetırlarda falan devam ediyor insanlar söz üretmeye. Yani hani bu anlamda şey buluyorum, ama sonuçta 20 yıldır verilen, yani tabi ki öncesinde de, kendimi şimdi ayırmayayım, yani bu topraklarda bir şekilde feminist hareketin LGBTİ+ hareketinin verdiği mücadele sayesinde de yani artık ulaşılan bilgiler ve gazetelerde, işte yayınlananlar, televizyonda bir programlar falan, onların gelişimine baktığında, bir yandan o zamanlarda yani 20 yıl öncesinde bizim hayal edemeyeceğimiz şekilde, hani anti homofobik ve LGBTİ+ hareketini toplumsal mücadelenin bir parçası olarak gören şeylerle, haberlerle ve programlarla karşılaşıyor oldu insanlar. Yani çok değerli bir kazanım. Yani hani bu, hem toplumsal mücadele içinde kendini var eden LGBTİ+'ların var olma mücadelesindeki çok büyük bir kazanımı, yani toplumsal mücadele içerisinde diğer sivil toplum örgütleriyle kurduğu ilişkiler, bu mücadelenin gerçekten sadece bir slogan olarak değil, hani "kurtuluş yok tek başına, ya hep berber ya hiçbirimiz" sloganının gerçekten içini dolduracak şekilde ilerlemiş olması tabi ki en büyük, ne denir, birlikte yürünen, birlikte örülen hareket, feminist hareket, ama bununla birlikte diğer sivil toplum kuruluşları ve diğer mücadele

alanlarında da kendini, sözünü üretiyor olması ve artık, yani bugün baktığımda beni sendikaların şeylerinden, işte kadın kollarından şeye, biz, işte toplumsal cinsiyet ve işte feminizm konusunda bir söyleşi yapacağız ve LGBTİ+'ları konuşmak istiyoruz diye, hani konuşmacı olarak çağırıyor kendi kendine yani hani. Dolayısıyla da, yani her ne kadar bir süredir geriye gidiş olsa da, geçen arkadaşlarla konuşuyorduk, yani hani 20 sene önce hayal edemediğimiz şeyler, işte televizyon programları, yani işte şey, CNN'den işte Kanal D'sine, işte Şirin Payzın'ın programından Okan Bayülgen'in programına, bir sürü hem hani siyasi tartışmaların yapıldığı programlar hem talk showlar, Kaos GL'den Pembe Hayat'tan, Lambdaİstanbul'dan aktivistlerin çağırıldığı, konuşulduğu bu konuların bir dönem oldu. Şimdi ise gökkuşağı 18+, yani hani böyle bir maalesef içinde bulunduğumuz ülke şartları içinde bir baskılama ve yasak ve kazanımların geri alınmaya çalışılması gibi bir gerçeklikle de karşı karşıyayız. Ama bununla da mücadele ediyoruz sonuçta yani. Zaten her zaman mücadele edecek bir şey olacak. Hiçbir zaman bitecek bir şey değil. Dolayısıyla da yani bu önemli kazanımların geri alınmasına da hiçbir şekilde izin vermeyeceğiz. Yani zaten bir şekilde farkındalık, yani toplumun artık bilinçlenmesi ve farkındalığının artması, geri dönülür bir şey değil. İstedikleri kadar yasalarla, kurullarla, kanun hükmünde kararnamelerle bir şeyleri engellemeye çalışsınlar, insanların kafalarını değiştiremezler. Bu da çok büyük bir kazanım.

Yani şöyle. Tabi ki yani ben 2015'teki İstanbul Onur Yürüyüşünde vardım mesela. O TOMA'lardan suları yiyen, gazları soluyan insanlardandım. Buna rağmen çıkıp yürüyelim çok kolay bir şey değil. Yani çünkü, hani Gezi'den de biliyoruz ki rağmen dediğimiz şey, uzuvlarımızı kaybetmemize, yaşamamızın sonlanmasına da yol açabilecek şeyler, yani bu korkuları yaşadık. Evet, aynı zamanda güçlendirici bir şey ama aynı zamanda çok ciddi bir orantısız şiddet var. Yani onunla mücadele etmek, hani hayatın pahasına gaz fişeginin önüne kendimi atayım şeklinde olmuyor maalesef tabi ki. O yüzden engelledi yani, mesela Kaos GL 17 Mayıs yürüyüşlerini yapamaz oldu. Direk, net, yasak, yani hani. Çıkarsan polis seni ciddi şiddet kullanacak, gözaltına alacak, belki hapse gireceksin falan, bir sürü şey var. Dolayısıyla da, yani 17 Mayıs, işte homofobi karşıtı, Kaos GL homofobi, uluslararası homofobi karşıtı oluşumu 2006 yılından beri düzenliyor. Ama bu yasaklarla beraber, etkin olmaya devam etse de, hani sokakta vs. yapamaz hale geldi ya da işte daha, mesela işte İstanbul'daki onur yürüyüşleri, yürüyüşten, işte, homofobiye, transfobiye karşı duruyoruz ya da dağılıyoruz falan gibi alternatif eylemlere dönüştü. Elbette ki bir şekilde alternatif yollar bularak mücadele etmeye çalıştık. Sonuçta fiziksel şiddete maruz kalma ve hayatımızdan olma risklerini minimuma düşürecek şekilde elbette. Sonuçta hani örgütlerin bir sorumluluğu da var aynı

zamanda. Yani mesela işte kuir olimpiik iki kere engellendi, yani hani sonuçta yapılmaya alışılıyord, yapıldığında da bir anda polis baskını, engellemeler, şiddetle karşılaşılıyord. Dolayısıyla da kolay değil yani hani öyle ne olursa olsun biz varız demeyeelbette devam ettik ve alternatif yollar üreterek mücadelele devam ettik. Ama kısıtlandık, korktuk, yani adresini değiştiren, yani hani adresini artık açık hale getirmeyen, işte dışarıya açık etkinliklerini yapamayan bir şekilde derneklere dönüştük. Çünkü hükümetin alenen kışkırttığı bir şiddet var. Yani ben sana en sonuncusunu şöyle söyleyeyim, kendime de şaşırdım, utandım ama aynı zamanda. Ama ben bu, online oldu ya bu sene onur haftası, yani bütün etkinlikleri evden sanal ortamda yapılan işte webinarlar, seminerler, atölyelerle yap..., yürüyüşümüzde onlinedı, çok güzeldi bence. Neredesin lubunya hashtagleri güzel bir şey olmuştu. Ama kalkıp 30 Haziran'dı galiba, cumhurbaşkanımız, bunlara işte hak ettiği tepki verilmeli falan gibi bir laf etti ve hani, ben zaten hani işte haziran onur ayı, temmuzda gökkuşağı bayrağı asmıştım pencereleme, ertesı sabah indirecektim. Ama bu demeçleri okudum v gökkuşağı bayrağına baktım ve şöyle hissettim: Ya şimdi biri o bayrağı görüp camıma taş atarsa? Ne bileyim, evimi basmaya falan kalkarlarsa? Ve böyle içimde garip, anksiyetik durum oluştu. Belki biraz da sürreal böyle. Acaba şimdi şey, öyle bir büyüdü ki içimde, şey dedim, gerçekten polis baskınları mı olacak acaba? Bu demeç bunu mu getirecek gibi böyle büyüyen bir şey oluştu. Kendimi durdurdum, saçmalama ya falan dedim ama, hani bir yandan da nereye saçmalama? Yani olmayan şeyler de değil bunlar yani hani. Bir gün bize de gelecek diye elbette ki düşünüyorduz ve indirdim gökkuşağı bayrağını, katlayıp koydum rafa. Bu derece bir korku da salınıyord. Yani hükümetin her bir bakanının ayrı bir homofobi ve halkı LGBTİ+'ya karşı bir kin ve nefrete teşvik etme demeçleri var yani. Sistematik, çok bilinçli ve süreğen bir şekilde devam ediyor. O yüzden arttı bu kadar. Yani bir yandan görünür olurken, toplum daha çok bilinlendi, farkındalık arttı derken, bir yandan da bu AKP'nin ürettiği karşı şiddet de büyüdüğü için, evet, yalnız değiliz mücadelelerimizde, ama bir şekilde zaten her zaman bir gerçekliktir, yani toplumsal mücadelede görünürlüğün arttıkça karşılaştığım şiddet de daha görünür olur, böyle bir gerçeklik de var. Ama can alıcı gerçekten.

Yorgun, hiç hissetmedim. Hayatımı mücadele olmadan hayal edemiyordum, yani eğer bu mücadele olmasaydı başka bir mücadele bulurdum ben kendime. Yani hani bir şekilde yanlış bulduğum bir şeyle mücadele etmediğim bir hayat benim için hayal edilebilir ve mutluluk diye adlandırabileceğim bir şey değil. Ya ben mücadele etmezsem mutsuz olurum yani. Benim için, beni tamamlayan ve var eden bir şey mücadele etmek, hayat demek yani. O yüzden hiç

yorulabileceğim bir şey değil. Yani yoruluyorsam hayattan vaz geçiyorum demek olur benim için.

Yani şöyle. Tabi o askeri lojmandaki hayatı Ankara saymıyorum. Uzaktı, ta Gölbaşı'nda bir yerdeydi. Ama 93'ten beri, ki Ankara'yla hani şimdiki Ankara'yı belki de kıyaslamak daha doğru olur. Ben Ankara'yı hep sevdim. Yani hani böyle gri, işte köy gibi, hiç de bir şey yok gibi şeyle hiçbir aman bende oturmadı. Ankara benim için samimiyet, dostluk, bağlar ve kendini evinde hissetmek oldu her zaman. Bir de hani şunu seviyorum ben, mesela atıyorum, İstanbul'daki arkadaşlarımla konuştuğumda ya da İstanbul'a gittiğimde ya da Ankara'dan İstanbul'a göç eden arkadaşlarımla muhabbet ettiğimde, gerçekten özlenen şeyin Ankara'nın insanları, Ankara'daki ilişkiler olduğunu onlar da söylüyorlar. Belki biraz böyle kopamama halim onlarla alakalıdır, bilmiyorum. Hani ne değişti? Mekanlar çok değişti. Yani bir yandan hani ben mesela işte lise, üniversite yıllarımla Ankara'sı, işte geceleri sabaha kadar sokaklarda çok rahat, işte, ne bileyim işte Kızılay'dan falan bahsediyorum. Bizim daha çok takıldığımız, işte Sakarya, Konur Sokak falan, bizimdi yani gerçekten. Hani böyle gerçekten ev gibi hissedebileceğim hani, -in nedeni de hani böyle mesela Konur Sokak'ta işte Ezgi Çayevinden işte Sakarya'daki barlara kadar, aslında her şekilde, hani o sokaklar bile mücadelenin bir parçasıydı. Hem sesimizi duyurduğumuz yerlerdi hem birlikte eğlendiğimiz yerlerdi. Yani gündüz eylem yapıyorduk, stant açıyorduk, akşam birlikte eğleniyorduk. Yani bu dokuyu kaybetti ve hani o böyle eskiye özlem şeklinde ciddi, böyle yaralayıcı bir şekilde rahatsız ediyor beni, her ikisinin de kirleniyor olması aslında bir yandan. Yani mesela, işte yakın zamanda, daha pandemiden önce bu, şey, gece böyle Kızılay'dan Tunalı'ya yürürken, şöyle işte hem etrafıma bakarak gidiyorum hem de işte insanlara bakıyorum falan, yani üniversitedeyken mesela, daha fazla insan vardı sokakta ve çok daha rahat ve güvende hissediyordum kendimi. Ama şimdi hem sokaklar daha boş hem böyle yanından geçip gittiğim insanlar bir acayip, yani tedirgin hissediyorum, böyle rahat değilim artık. Yani o ev halinin bizden alınması, tabi ki bu bilinçli bir şekilde, yani kafelerin, barların yerini işte nargileciler, dönerciler alıyor. Eylem yaptığımız alanlar atık TOMA'ların durduğu, polis barikatların olduğu yerlere dönüştü. Bu gerçekten insanı böyle bir hem hüznün hem öfke duygularını besleyen bir şey. Ama bu böyle gitmez tabi ki.

Valla hani biraz önce dedim ya, yorulursam hayattan vaz geçmiş olutum diye, umudumdan vaz geçersen de ölmüş olurum. Yani aynı şey. Elbette ki umutluyum, elbette ki gün olur, devran döner yani, bu böyle gitmeyecek. Dolayısıyla da hiçbir şekilde içinde bulunduğumuz durumun ezeli ve ebedi olduğunu ve yenildiğimizi hissedecek bir duygu durumunu sürekli yaşayamam.

Elbette zaman zaman, hepimiz gibi bu Őeye dūŐuyorum. Ama bu gelgitler dediĐim ruh hali, hem bireysel olarak kendi iĐimde yaŐadĐım bir Őey hem toplumsal olarak seni, sūrekli tokatlanıyor olmandan gelen bir dūŐme kalkma hali. Zaman zaman umudumu yitirdiĐim, napıyoruz ki dediĐim zamanlarım oluyor. Ama kendimi toparlıyorum, yani hani faŐizm gerĐekten de sindirildiĐimiz zaman ūstūmūze Đoker. Yani dolayısıyla da kendime her zaman baktĐım yerden, Őey, dūŐtūĐim yerden kaldıracak gūcū buluyorum ve bulmak zorundayım da zaten. Umudum da hiĐbir zaman bitmez.

Yani Őoyle. Őu hani bōyle, pandemi halinin daha fazla bōyle ūstūmūze geldiĐi bir Őeydeyiz ya, hani kendi iĐimize de daha Đok dōndūk. Belki biraz, zaman zaman Őey dūŐunuyorum, iĐsel yolculuĐumuza Đıkıyoruz, belki kendimizi sorguluyoruz ama Đok mu bireyselleŐiyoruz? Bu kadar da bireyselleŐmemeli miyiz aynı zamanda diye. Ama birbirini tamamlayan Őeyler olduĐunu da dūŐunuyorum. Yani kendi iĐimdeki mūcadeleyi belki de bir Őekilde ihmal ettiysem ve eksik kalan bir Őeyler varsa, o illaki senin toplumsal mūcadelerde ya da dıŐarıyla iletiŐiminde ve hayatında da bazı eksikliklere yol aĐıyordu. İĐe kapanma olarak deĐil, daha gūçlenerek ĐıkacaĐım bir Őey olarak gōrūyorum bu sūreci ve herkesin aksine, bōyle herkes demeyeyim de bir sūrū insanın aksine, iŐte bōyle distopik Őeyler, hayat bundan sonra bōyle gidecek de bilmem ne de falan gibi olumsuz ve kōtūmser yorumlamalara inat, ben her tūr acı, sıkıntı, bunalım insanı biraz daha gūçlendirir diye dūŐunūp, mūcadelenin de farklı bir yoldan hem iĐimizde hem dıŐımızda hep beraber olarak yūrūyebileceĐine inancımızı hissediyorum ve hissetmek iĐin de bunun daha Đok dile getirilmesi gerektiĐini dūŐunuyorum, olumsuz ve kōtūmser yorumların aksine.